

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu, w sprawie z powództwa T. G. przeciwko R. K., o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.647,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07.06.2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie w całości apelacją zaskarżył pozwany, który zarzucając rozstrzygnięciu:

I. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1) art. 233 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dowolną, a nie jak wskazuje przepis swobodną, ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że powód wykazał podstawy swojego roszczenia oraz jego wysokość, kiedy w istocie nie potwierdził w sposób nie budzący wątpliwości, że wyegzekwował od (...) Sp. z o.o. należne pozwanemu kwoty oraz że mu je przekazał;

2) art. 207 § 6 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez jego niezastosowanie i brak pominięcia dowodów powoda złożonych wraz z pismem z dnia 22 października 2015 r., pomimo iż było one spóźnione, a strona powodowa nie uprawdopodobniła, że brak zgłoszenia w pozwie nastąpił bez jej winy, a także że brak lub uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności;

I. naruszenie prawa materialnego, obejmujące:

1) art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. 2014 poz. 915) poprzez jego niezastosowanie, mimo iż wskazuje on w sposób jednoznaczny i precyzyjny, że w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług lub podatkiem akcyzowym - w sytuacji gdy strony w umowie o obsługę wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. jednoznacznie w §3 ust. 3 tiret 3 określiły stawkę prowizyjną bez określenia czy jest to stawka netto czy brutto (w odróżnieniu od §2 ust. 1 ww. umowy), a zatem ustalona stawka prowizyjna miała charakter stawki brutto;

2) art. 65 § 2 Kodeksu cywilnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zeznania powoda są wystarczające dla ustalenia zgodnego zamiaru stron umowy, kiedy w istocie dopiero po przesłuchaniu obu stron byłoby możliwe ustalenie wspólnego celu umowy i okoliczności czy wynagrodzenie na które umówiły się strony było wartością netto czy brutto;

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie zaś o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanego wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego podlegała oddaleniu jako niezasadna. Argumentacja strony pozwanej, przedstawiona w apelacji, jest zasadniczo tożsama z zarzutami podnoszonymi przez pozwanego w postępowaniu przed Sądem I instancji. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, jaką określa art. 233 k.p.c. Zarzut pozwanego oparty wyłącznie na odmiennej opinii, co do tej oceny nie pozwala na przyjęcie zasadności

uchybiecia art. 233 k.p.c. Zgodnie bowiem z treścią powołanego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca "narzuca" określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 KPC). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczone są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, Legalis). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Czynniki ustawowy ogranicza sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, Legalis; wyr. SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, Legalis). Oznacza to, że przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko "materiał dowodowy", ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382). Za czynnik ideologiczny warunkujący granice swobodnej oceny dowodów uznaje się poziom świadomości prawnej sędziego, na którą składa się znajomość przepisów prawa, doktryny i orzecznictwa, jak ogólna kultura prawna oraz system pozaprawnych reguł i ocen społecznych (zob. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP 1956, Nr 4). Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia (wyr. SN z 4.10.2007 r., V CSK 221/07, Legalis). Uprawnienie to w przypadku dowodów z zeznań świadków czy też z przesłuchania stron jest uzasadnione w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu I instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd I instancji, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd II instancji odmiennego stanowiska, o ile tylko ocena ta nie wykroczyła poza granice określone w powołanym przepisie (wyr. SN z 21.10.2005 r., III CK 73/05, Legalis). W kontekście przedstawionych rozważań Sąd Okręgowy uznał ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji za prawidłową, zgodną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W szczególności pozwany nie formułując konkretnych naruszeń zasad logiki czy innych nieprawidłowości, nie mógł skutecznie powołać zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c.

Co do zarzutu naruszenia art. 207 k.p.c. wskazać należy, że zgłaszane przez powoda dowody w toku postępowania nie doprowadziły do przewlekłości postępowania, co czyni powołany zarzut nietrafnym.

W zakresie naruszeń prawa materialnego zauważyć należy, że podatek VAT jest zawsze czynnikiem cenotwórczym, a strony będące przedsiębiorcami muszą uwzględniać go we wzajemnych rozliczeniach. Powszechną praktyką jest doliczanie podatku VAT do ceny netto, a w niniejszej sprawie wynika to również z postanowień załączonej do akt sprawy umowy łączącej strony.

Mając na uwadze powyższe apelacja pozwanego jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.